

Salvador Macip

Tots els

símbols

de la

por

fanbooks

Fills de la Setena Onada II

Salvador Macip

Tots els
símbols
de la
por

Fills de la Setena Onada II

Fanbooks

© del text: 2019, Salvador Macip
© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A, 2019
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.fanbooks.cat

Drets d'edició negociats a través d'Asterisc Agents.

Primera edició: març del 2019
ISBN: 978-84-17515-25-6
Dipòsit legal: B. 3.275-2019
Impress a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

A aquella hora, el campus sempre li feia una mica de por. Era el silenci, més que no pas la foscor que regnava als espais entre els fanals, el que feia que se li ericessin els pèls de la nuca. Caminava de pressa per intentar que el recorregut de l'aulari als dormitoris se li fes el més curt possible, encara que havia passat molt temps des que hi havia hagut l'últim incident a la Universitat de Wyoming. El servei de seguretat que hi patrullava constantment i les càmeres instal·lades a cada cantonada havien reduït a zero els assalts i els robatoris, que fins no feia gaire havien sigut problemes importants a la zona. Per això ara ja ningú hi pensava.

I, malgrat tot, l'Abigail no se sentia còmoda anant pel campus quan ja s'havia post el sol. Sabia que no era racional, però no ho podia evitar. El dijous era l'únic dia problemàtic, de fet. La classe que tenia al gimnàs acabava tard, i això l'obligava a trencar la norma autoimposada de no sortir sola de nit. Quan ho explicava a la Rosie, amb qui compartia habitació des que havia arribat a la universitat el curs passat, la noia sempre li deia que era una exagera-

da, que no havia de patir tant, que el campus era el lloc més segur de tot l'estat. Però la Rosie no sabia res de la vida de l'Abigail, de tot el que havia patit a Brawnytown durant l'últim any a l'institut. Per això no es podia fer a la idea del que li passava pel cap cada cop que veia alguna cosa que es movia entre les ombres, cada cop que sentia un soroll que no era un dels habituals que tenia registrats al cervell. Totes les fibres del seu cos es tensaven i serrava els punys instintivament, preparada per saltar al coll a qualsevol que se li plantés al davant.

Era per això, també, que havia estat aprenent defensa personal: taekwondo i boxa, sobretot, tres tardes a la setmana. Se'ls prenia molt seriosament. Era l'alumna que més s'hi esforçava i que, després, més s'entrenava pel seu compte. I es notava. La majoria dels matins l'Abigail es llevava d'hora per poder anar al gimnàs a colpejar un sac o repassar el que havia après aquella setmana. No en tenia prou amb el que li explicava el monitor: entrava a internet i buscava vídeos sobre altres arts marcial, n'estudiava els moviments i els practicava després pel seu compte. No volia sentir-se superada mai més. No volia ser una víctima, no volia estar a mercè de ningú. Estava obsessionada a ser més forta que qualsevol que se li acostés.

Tot això havia fet que, després d'un any i mig d'aquest règim, no tan sols estigués en una forma perfecta, més i tot que quan feia d'animadora, sinó que els reflexos se li havien agilitzat d'una manera que no es pensava que fos possible.

Estava a punt.

A punt per a què?, es preguntava sovint.

Des que en Wilbur havia desaparegut, la seva vida havia esdevingut d'allò més vulgar. No havia tornat a veure

cap més Guardià del Segon Crepuscle, no havia tingut cap més topada amb els homes de l'ARS Corp. Ningú la perseguia. Ningú l'espiava. Brawnytown havia recuperat la calma aparent i ella havia tornat a ser una adolescent qualsevol d'un poble petit del Midwest, sense cap mena d'interès per a ningú que no fossin la seva família i els seus amics. Sense cap mena d'importància. Fins i tot els antics companys i companyes de l'institut l'havien deixat de banda. Tal com s'esperava, havien trobat altres temes per mantenir-se entretinguts, en especial l'aparent mort d'en Wilbur, que havia deixat tot el poble en estat de xoc. La policia no havia revelat gaires dades, segurament pressionada per l'ARS Corp, que havia preferit aixecar una cortina de fum per evitar que la gent fes preguntes comprometedores. Això havia alimentat un munt de teories per explicar per què un inesperat incendi havia destruït el centre comercial i, el més sorprenent de tot, per què hi havia el cadàver socarrimat d'un pobre adolescent entremig de les cendres.

Quan, alguns mesos després, l'Abigail havia marxat per anar a Laramie a començar el primer curs de la carrera, gairebé tothom estava d'acord que havia sigut una acció terrorista d'un grup radical que buscava fer soroll, i que en Wilbur n'havia sigut l'única víctima innocent perquè, per algun motiu que ningú acabava d'entendre, era al lloc equivocat en el moment equivocat. Només ella, en Joe i en Gareth sabien la veritat, i no l'explicarien mai a ningú. En Wilbur vivia ara una altra vida, lluny d'ella, lluny de tots, en un altre món. Un altre univers. A la pràctica, era realment com si fos mort.

Un cop a la universitat, havia decidit trencar amb tot. No volia res que li recordés la persona que era abans.

Es va tallar els cabells ben curts, una cosa que abans no hauria pensat que faria mai. Estava molt orgullosa de la seva llarga cabellera, sempre ben cuidada i pentinada. Però al final s'havia convertit en un llast que va estar contenta de deixar anar. També va abandonar la roba cridanera, va canviar les faldilles curtes per texans amples i va reduir al mínim el maquillatge. Necessitava un canvi radical, i allò era el millor que se li va acudir.

Als seus pares no els havia agradat gens, tot això. Ja van objectar quan els va dir que en lloc de quedar-se a la botiga volia estudiar. Van intentar convèncer-la fins a l'últim minut, però al final van haver d'admetre que li havien de deixar viure la seva vida. Quan va tornar a casa per Nadal, després de no veure la família en tot el primer trimestre i estar en contacte amb ells només per correu electrònic i alguna trucada de tant en tant, van quedar aterrits de veure com havia canviat. No tan sols era l'aspecte, sinó la manera de fer, l'actitud amb tot. No la reconeixien. Ella només volia que la deixessin tranquil·la, que la deixessin fer, però es van passar totes les vacances donant-li la llau-na, convençuts que tenia un problema amb les drogues o que freqüentava males companyies. No els podia explicar què li passava realment, per això continuaven insistint. Va respirar alleujada quan va arribar el moment de tornar a la universitat.

Era conscient que estava passant una mena de dol, que potser des de fora semblava absurd, sobretot per a qui no sabia tota la història. Però ella ho vivia així. No podia explicar-ho de cap altra manera. S'havia tancat dins d'una closca i necessitava una mica de temps per poder-ne sortir. No va ser ben bé fins que va arribar la primavera que no va començar a reaccionar, a integrar-se a poc a poc al

nou entorn, a recuperar la confiança en ella mateixa. I finalment, com el cuc que s'ha convertit en papallona, ara ja era una persona nova.

Li agradava aquesta Abigail renascuda, més lliure, menys pendent dels altres. Se sentia còmoda en la seva pell. S'assemblava més al que havia volgut ser però que mai havia tingut l'oportunitat de provar. No havia de demostrar res. Aquí ningú la coneixia i es podia permetre fer un *reset* i escollir exactament quina part d'ella volia que els altres veiessin. Sense passat, sense obligacions: com si hagués tornat a néixer. Estava contenta d'haver deixat de ser una vegada per totes el focus d'atenció, es deia. I encara més d'haver aparcat la bogeria dels darrers mesos que havia compartit amb en Wilbur, l'espiral de perill i la incertesa que l'havia xuclat i gairebé ho havia arrasat tot. Però no podia evitar sentir que havia perdut alguna cosa pel camí.

Havia perdut en Wilbur, és clar. L'havia trobat molt a faltar. S'hi havia enganxat més del que hauria volgut i havia hagut de pagar-ne el preu. Era estúpid que se n'hagués enamorat tant, ho sabia, però no ho havia pogut evitar. En Wilbur era... especial, en més d'un sentit. Únic. No coneixeria mai ningú igual. L'havia enganxat amb la guàrdia abaixada, en un moment especial de la seva vida, i li havia costat molt deixar de pensar en ell.

Al principi no havia permès que cap altre noi se li acostés tant, malgrat que d'ofertes no n'hi havien faltat. Cada cop que algú volia creuar la ratlla que l'Abigail considerava sagrada, ella es retreia i s'amagava com un animal ferit que busca el confort del seu cau. Estava segura que ho acabaria superant, però no sabia com fer que el procés anés més ràpid. Necessitava temps. Més temps. Temps per

acceptar que no tornaria a veure en Wilbur. Temps per oblidar.

L'estiu després del primer curs havia tornat a Brawnytown amb més energia. Havia intentat refer els ponts amb la família, fins on havia sigut possible, i també recuperar els vells amics. Havia perdut el contacte amb la Martha, i va decidir trucar-li tan bon punt va poder. No pretenia que tornessin a ser tan amigues com abans, però sí almenys restablir algun lligam. La Martha va estar contenta de retrobar-la, i van compartir unes quantes tardes ocioses repetint el que feien quan encara anaven a l'institut. Ella i en Gareth ho havien deixat i encara no ho havia superat del tot. L'Abigail havia mirat de consolar-la i d'alguna manera això també li va servir per fer les paus amb aquesta part del seu passat.

També havia vist en Joe un parell de vegades, però havien mantingut la distància. S'havien saludat i poca cosa més. Li recordava massa el que havia succeït amb en Wilbur. Davant d'ell se sentia com una alcohòlica que està intentant deixar l'addicció i, de sobte, es troba a la porta d'un bar. No li convenia. Ell també l'evitava, es notava que tampoc estava còmode amb aquesta situació. Era millor així.

I finalment havia quedat amb en Gareth. Li sabia greu com havien acabat les coses entre tots dos. Al cap i a la fi, havia sigut el seu primer amor. Volia que fos un bon record. Havien sortit a sopar i una cosa va portar l'altra. Van fer l'amor un parell de vegades, aquell estiu. Sense compromís, enduts per una mena de nostàlgia agradable. En Gareth era conscient que l'Abigail vivia en un altre món, i no es va fer cap mena d'il·lusions. Ella només necessitava algú que l'abracés, algú que la fes sentir real altre cop.

Havia sigut l'empenta que necessitava per tancar aquella porta. Quan en Gareth li havia fet el primer petó, l'Abigail havia sentit que estava traint en Wilbur, com un reflex incontrolable. Li havia costat una mica treure's aquesta sensació absurda de sobre. No li devia res, a en Wilbur. I, d'aquesta manera, al final havia aconseguit desenganxar-se de l'última brida que la retenia a Brawnytown.

Ara, a la meitat del segon curs a la universitat, encara pensava de tant en tant en aquestes coses, per més que intentés evitar-ho, però ho veia tot molt més llunyà. Ja podia fer vida normal sense imaginar-se que en Wilbur, en algun lloc, devia estar fugint dels Guardians o lluitant contra enemics nous. Això ja no tenia res a veure amb ella. L'Abigail era una universitària amb ganes de viure i aprofitaria el temps al màxim. Podia tornar a anar a festes sense sentir que estava fent alguna cosa malament. Podia tornar a fer amics, a flirtejar amb els nois que li agradessin. Era totalment lliure.

Però aquella nit fosca s'havia deixat endur pels records, com tantes altres vegades, i potser per això estava especialment sensible.

Potser per això no es podia treure de sobre la sensació que l'estaven seguint.

De fet, tot havia començat el dia anterior. No podia dir exactament què era, però notava una presència estranya, que no pertanyia a aquell entorn. No havia aconseguit veure res concret, per això no havia dit res a ningú. Va haver-hi un moment que li havia semblat que una figura s'amagava ràpidament quan ella es girava, però no en podia estar segura. Probablement no era res, no podia ser res important, és clar, però tot i això estava inquieta. Tenia massa males experiències amb homes que l'espriaven i

s'ocultaven per relaxar-se si creia que alguna cosa no anava a l'hora.

Només li quedaven cent iardes per arribar a la porta. Un cop a dins, estaria protegida i podria deixar de pensar en tot això. Va accelerar el pas una mica més, sense arribar a córrer, i va mirar a banda i banda per assegurar-se que continuava sent l'única persona en aquell tros de campus que no estava tancada repassant per als exàmens. Va remenar dins la bossa i en va treure discretament un esprai que sempre duia a sobre. El va guardar a la mà, per si de cas. Si algun estrany apareixia del no-res no dubtaria a ruixar-li la cara. Segur que no li faria cap falta, però només de sentir el contacte amb el tub metàl·lic ja estava més tranquil·la.

Va creuar la porta dels dormitoris d'un salt i va tancar-la rere seu. Va mirar a fora a través dels vidres. Tot seguia igual de tranquil. Ni una ànima. Va somriure. S'havia atabalat per no res, com tantes altres vegades. Va girar-se i va començar a caminar pel passadís, repassant mentalment les coses que havia de fer aquella nit.

La seva habitació era al final de la segona planta, on hi havia les altres estudiants de segon any. Les de primer, que eren molt més sorolloses, ocupaven el pis de sota. Només de sentir el bullici habitual de crits, corredisses, música i converses que omplien l'edifici tot el dia ja va notar que el cor li tornava a bategar amb normalitat. La molestava aquest rebombori constant, sobretot quan provava d'estudiar, però en aquell moment li va semblar una música deliciosa. Es va acabar de relaxar i va continuar a un ritme més pausat.

No es va adonar que una mà se li acostava fins que va ser massa tard i ja li havia tapat la boca. L'adrenalina que li

va començar a córrer per les venes va fer que, immediatament, hi oposés resistència. Però no va servir de res, perquè un braç la va envoltar per darrere i la va immobilitzar amb una força impossible de resistir. Va continuar lluitant-hi, encara que va entendre ràpidament que no hi tenia res a fer. Malgrat tot, no volia rendir-se tan fàcilment.

L'assaltant la va arrossegar cap a una petita habitació que feia servir el personal de neteja. S'hi va ficar a dins amb ella, sense deixar-la anar, i va tancar la porta d'un cop de peu.

Al principi, la foscor li va semblar gairebé total, però un pilot de seguretat feia prou llum perquè, un cop els ulls se li van acostumar, pogué veure algunes formes, sobretot escombres i cubells. En tota aquesta estona no havia deixat d'intentar deslliurar-se de les tenalles que la immobilitzaven, per això l'assaltant no les havia afluixat. Però ara, sols en aquella cambra, va notar que el braç que l'agafava pel pit començava a estrènyer-la menys. La mà que li impedia cridar, però, seguia al mateix lloc.

I llavors ho va entendre. Va relaxar els músculs i va respirar fondo. Immediatament, l'estrany va alliberar-la.

L'Abigail es va girar a poc a poc i va parlar amb un fil de veu:

—Wilbur?